

Slovo k úmrtí kardinála Dominika Duky

V modlitbě, s lítostí v srdci, ale s nadějí, že Kristus, který přemohl smrt, přijme svého služebníka Dominika do věčné radosti, chceme vyjádřit především vděčnost za jeho život a dílo.

S pokorou a laskavou shovívavostí se v těchto dnech ohlížíme za jeho pozemským putováním a prosíme za jeho duši. Byl to muž s dramatickým životním příběhem – většinu svého života strávil v režimu, který jej od dětských let provázel ústrky, nespravedlností a nesvobodou. Jeho osud nebyl jednoduchý. O to víc si cenil nabyté svobody a byl nadmíru citlivý vůči všemu, co ji v jeho očích omezovalo. Stejně jej tížila devalvace hodnot, které považoval pro život křesťana a společenství církve za zásadní. Jsme vděční za jeho pevnou víru, neúnavnou službu církvi a vlasti a za jeho svědectví odvahy v těžkých dobách.

Byli bychom rádi, aby pro nás všechny na prvním místě zůstalo v srdcích i vzpomínkách vše dobré, co pro církev v této zemi vykonal. Mnoho let výrazně ovlivňoval život katolické komunity v naší zemi. S vděčností se budeme ohlížet za uzavřením majetkového narovnání, k němuž směřoval s vizí svobodné a nezávislé církve. Viditelným symbolem jeho práce zůstanou jistě také svatovítské varhany. Je smutnou skutečností, že se jejich slavnostního uvedení nedožil.

Byl součástí našeho biskupského společenství jako starší spolubratr a kolega. Vždy inspiroval, uměl nás zdravě znepokojit, zaujmout pevný postoj, hájit poznanou pravdu a spravedlnost. Často šel proti proudu, i když mu podrážel nohy. Jeho působení se vyznačovalo nepřehlédnutelnou statečností, vytrvalostí a hlubokou vírou.

Prosíme Pána, ať mu dá odměnu věrného služebníka v nebeském domově a odplatí mu vše dobré, co ve svém životě vykonal.

V Praze dne 6. listopadu 2025

Stálá rada České biskupské konference